

רינה אשד איננה

אמא

מי שאמר שאמא יש רק אחת, לא הכיר את מנהגי הקיבוץ. אני הגעתי לאולפן במעין צבי בגיל 18. חשבתי שאני כל כך בוגרת אך האמת היא שהייתי מאד זקוקה לאמא ואבא. תוך חודשיים, כל האולפניסטים האחרים "אומצו" ע"י משפחות ורק אני לא. רינה עבדה בחוץ ואברהם במוסך ולא היה להם מפגש רב עם אולפניסטים. אברהם שמע שאני מחפשת משפחה ושלח לי הזמנה לארוחת הארבע המסורתית של משפחת אשד - זרון. למרות העובדה שהאנגלו סקסיות שלי מקורה בארה"ב ולא באנגליה, התקבלתי למשפחה. בתחילה הייתי באה בימי שישי בלבד. בסוף האולפן כבר באתי כל יום לארוחת ארבע ובדרך כלל נשארתי עד אחרי ארוחת ערב.

ביליתי הרבה שעות בחיק המשפחה. שיחקתי עם דורון ומיכל. הם לימדו אותי עברית, אני לימדתי אותם ללעוס בזוקה ולעשות בועות. נסענו לטיולים בשבתות והיינו בכל הצעדות. הטלויזיה נכנסה סוף סוף לבית וזכינו לראות צ'זמפי ואין שם לפני החדשות. אמא - יחד עם אבא ליוויתם אותי בכל הנקודות החשובות בחיי. עמדתם עבורי מתחת לחופה. הייתם איתי כאשר תומר נולד. חגגתם איתי את קבלת התואר וכמובן כאשר הבאנו את מליסה! תמכתם בי ברגעים הקשים ותמיד הייתם עבורי אוזניים קשובות. חינכתם אותי טוב לאהבת הארץ ואהבת הקיבוץ.

אמא - תמיד צחקנו ביחד שאני קיבלתי את הגנים שלך. היו ביננו הרבה דברים משותפים. הראש ההיגיוני, האהבה למתמטיקה ומחשבים, מוסר העבודה, והאמונה שקיבוץ מקום נפלא.

את אישה צנועה ומתחשבת עד הגזמה. העיקר לא להפריע, לא להטריח, לשמור על שלום בית בכל מחיר. אפילו כאשר חלית במחלה האיזומה הזאת, לא הצלחת לכעוס. נלחמת בכל הכוח בשנתיים וחצי האחרונות. ועכשיו די. עכשיו את יכולה לנוח בשלום יחד עם אבא לרקוד וואלס ולשתות תה אנגלי כמה שאת רוצה. כמו עם אבא, היה לי הכבוד להיות איתך ברגעים האחרונים שלך. אני אוהבת אותך וכבר מתגעגעת.

קרן

9.07.02

רינה יקרה,

יסוריך הגיעו לקיצם, ואת מגיעה סוף סוף אל השלוה והשקט המיוחל, לצידו של אברהם בעלך האהוב.

סיפור חיך אולי אינו ידוע לכל הסובבים אותך כאן היום. מעטים, ידעו את הקורות אותך כאן בארץ ובהו"ל, משום צניעותך הרבה, ואי רצונך לספר ולהתפאר. כאן המקום לספר על מנת שידעו ויזכרו איזו אישה מיוחדת ונפלאה היית.

נולדת בלונדון ב-1933- למשפחה בן, בה עוד שלושה אחים ואחיות. במלחמת העולם השנייה היית פעוטה שנשלחה כמו ילדים אחרים לכפר מרוחק מלונדון, בו היית כמה שנים אצל משפחה נוצרית, ולמרות זאת הצלחת לשמור על קשר ליהדות ע"י שיעורים פרטיים ושמירת המסורת. היית היהודיה היחידה באותו כפר. ב-1944 לקראת סוף המלחמה חזרת לבית הורייך והצטרפת מאוחר יותר לתנועת הנוער ה"בונים".

ב-1952- התחלת ללמוד מחשבים, מקצוע שהיה בתחילת הדרך באותן שנים. באוניברסיטה היית שותפה לאירגון ה"סטודנטים היהודים ציוניים", ואז גם התחלת לעבוד במחשבים. גרת בצפון מערב לונדון אזור יהודי מובהק. שם הצטרפת למקהלה יהודית, ובקול האלט היפה שלך המשכת גם כאן, במקהלת הקיבוץ שלנו. במשך שנים השתתפת במקהלה ותרמת ביכולת המוסיקאלית שלך ובנעימות שהקרנת בחזרות.

לארץ הגעת לראשונה ב-1957- עם המקהלה מלונדון, וכבר אז נדבקת בחיידק הציוני. מאז לא עזבה אותך המחשבה על עליה לארץ.

בארץ שמעו עליך כמומחית עולמית בנושא המחשבים, לכן גוייסת לעבוד ולהקים את יחידת המחשב במפעל הצבאי רפא"ל, שהוא אחד מהמקומות הבטחוניים הרגישים ביותר. נותר לך אם כן רק ללמוד עברית ואת מגיעה לאולפן במעין-צבי. כאן אומצת במשפחה צעירה וחמה – רותי ואלפרדו זכרם לברכה, דרכם נקשרה נפשך באברהם, שהיה יריד המשפחה. במעין הקמתם את משפחתכם, אליה התווספו מיכל ודורון.

בכל אותן שנים, נסעת יום יום לעבודתך ברפא"ל, והיית האישה הראשונה בקבוץ בעלת רישיון נהיגה! בחפץ לב הסעת מידי יום סטודנטים לאורנים, דבר שהיה מובן לך מאליו מעצם היותך קיבוצניקית גאה ומסורה – היית ה"נהגת" שלנו התלמידות. בנסיעות למדנו להכיר אותך, ונסינו גם לגלות, אך ללא הצלחה מרובה "מה את בעצם עושה שם במכון.."

בשנת 1977 את יוצאת יחד עם כל המשפחה לשנת לימודים באנגליה, ורוכשת תואר נוסף. את ממשיכה לעבוד ברפא"ל וזוכה להכרה עולמית ביכולתך הרבה, עטורה בפרסים יקרי ערך שעוברים כמובן לקופת הקבוץ. במקביל יש לך חיי שגרה צנועים ומאושרים, את מטפחת את הקן המשפחתי אליו נוספות בנות אולפן חדשות: קרן ושלי. בכל יום שיש ויהג נפגשים כולם אצלך או אצל משפחת זרון לסירוגין, בהתמדה עד יום מותה של רותי, ולאחר מכן לקחת על עצמך להמשיך את המסורת בביתך באהבה.

לאחר יציאתך לפנסיה, נכנסת לעיסקי המחשבים בקבוץ – הקמת תוכנות לעזרת המפעלים וכמו תמיד מוכנה את לתרום ולתת מהידע העצום שצברת בנדיבות וכלי לעשות כל ענין.

אברהם נפטר לפני 7 שנים, הכאב שלך גדול, אך יחד עם זאת גדלה משפחתך, נולדים נכדים, והקשר שלך עם שי הנכדה הבכירה, ועם יובל וים – הולך ומתעצם. בפי אוהבייך כונית – מאמזי, אמא וסבתא אהובה.

המהלה הארורה לא פסחה עליך, ולמרות חומרתה המשכת לעבוד ברישום ימי עבודה של החברים. ילדיך והבריך ליוו אותך במסירות ברגעייך הקשים.

נלקחת מאיתנו בטרם עת. היית מופלאה ביכולתך לשלב בין פשטות החיים והצנעה, ובין הגאונות, התחכום וכל הדברים הגדולים שעסקת בהם במשך השנים. נראה שהבנת את סוד החיים, את עבודתך אהבת אך בעיקר אהבת את אברהם, את מיכל, את דורון ואת המשפחות שהקימו. נוחי לך על משכבך בשלום, אישה יקרה.

רחל בוטנר